

Pete László Miklós

A
FÁRAÓ
ÁTKA

Pete László Miklós

A FÁRAÓ ÁTKA

Helma Kiadó
2024

© Pete László Miklós

Minden jog fenntartva.
A könyv bármely részének közzétételéhez a kiadó előzetes
hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-733-3

Kiadja a HELMA kiadó 2024. 12. 16.

Borító: Szopos Katalin

Korrektor: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig megjelent
könyvek Pete László Miklós szerzőtől:**

- A fáraó átka 1-2. – 2024

**A könyvek megvásárolhatóak többféle formátum-
ban a HELMA kiadó weboldalán (www.helma.hu)**

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. íróő és HELMA kiadó

ELSŐ RÉSZ

PROLÓGUS

*London, Anglia,
2008. november 12.*

– Itt Woolf! Merre van a páncélautó?

– Itt Bison! Felétek tart a Rotherhite New Roadon. Most halad el a The Greeting Card Shop előtt.

– Woolf! Rendben! Nagyon recsegnek ezek a kurva fülhallgatók!

– Mert többen is pofázni akartok egyszerre! Kuss! Fegyelem!

A kopaszra borotvált Woolf dühös képpel kapcsolta ki a fülhallgatóját.

– Nyugi! – nyugtatta a társa. – A Gólem nem lesz barátságosabb. Ő ilyen. Most már ne gyűjts rá!

Woolf hátranyúlt a Chevy Suburban hátsó ülésére, és megtapogatta az FGM-148 Javelin kézi páncéltörő rakétavető zömök fejét.

– Akár a járókelők is megláthatják!

– Nyugi! Mind a maga dolgával törődik. Senki se nézeget be az ablakon.

Woolf egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy a Javelint a Gólem Audijára irányítja, és kiröpíti rá a rakétát. Egyszer jó lenne elbánni a gazemberrel. Nagyon is jó lenne. Érezte az Uzit a kabátja alatt. De jó lenne akár azzal is megsorozni egyszer a Gólemet.

Ne ábrándozz! Azonnal kezdődik!

Woolf még kinyitotta az ajtót, és nagyot lélegzett.

– Csukd bel!

– Nagyon feltűnőek itt ezek a kurva kocsik! Londonban vagyunk! Talán együttvéve nincs az egész nyavalyás Egyesült Királyságban még négy ilyen!

– Ne törődj vele! Az volt a parancs, hogy ilyen kocsikat kell használnunk. Utána itt felejtjük őket, és máris megduplázódik a számuk az Egyesült Királyságban!

Mindenki túlságosan feltűnőnek tartotta a hófehér Chevy Suburbanokat Anglia fővárosában. A Gólem azonban ragaszkodott hozzájuk.

– A Gólem parancsa! – dörmögte Woolf. – Jellemző a Gólemre!

– Szerintem neki is parancsol valaki! Annak lehet a mániája a fehér Suburban.

Woolf dühösen bámult kifelé. Nézte a számára fordítva közlekedő autókat.

– Miért nem lehet itt is úgy, ahogy a normális országokban?

– Ne törődj vele! Nem neked kell vezetned!

Itt nem is, gondolta Woolf, de utána igen. Akkor mindenki külön kocsival fog elhúzni erről a helyről. Gyorsan megtapogatta a zsebében a bérelt autó kulcsát.

A fülhallgatók reccsentek egyet, és újra felhangzott a Gólem szava.

– Itt Bison! Teljes készültség!

Rat indított. Woolf belezökkent az anyósülésbe. Gyorsan bekapcsolta a biztonsági övet. Nagy marhaság volna, ha éppen most, éppen emiatt állítaná meg őket egy rendőr.

A hófehér Chevy Suburban elindult. Valahol útnak eredt a másik három ugyanilyen kocsi is. Mind a négynek páncélozott volt a lökhárítója.

Néhány száz méterre tőlük kényelmesen baktatott a járdán két rendőr. A harminchét éves, kissé testes Gary valami futballmeccsről beszélt huszonkilenc esztendő

kollégájának, Timnek. Nem mindennel értettek egyet. Gary civilben a Tottenham szurkolója volt, Tim pedig az Arsenalé.

Járórkocsi állt nem messzire egy piros lámpa előtt. A volánnál John Powell figyelt. Mellette az egykori ökölvívó, Graham örmester nyújtózkodott.

A szemüveges Mary-Ann az autójában kucorgott, szokás szerint késedelmeskedő unokatestvérére várt. Unalmában a telefonjával játszadozott.

A pakisztáni származású Rizwan taxija már Deptford óta haladt egy kék rendőrségi páncélautó mögött. A kikötőben vett fel egy tengerésztisztet, és még legalább félórás út volt előtte. Az ilyeneket szereti. Jó zsíros fuvar.

A rendőrségi emblémát és „Police” feliratot viselő, kékre festett Saxon páncélautó volánjánál David Miller abbahagyta a füttyörészést, mert észrevette, hogy társa, Sheringham örmester elszunyókált. Talán még a fáradhatatlannak mondott Paul Morgan is horpaszt ott hátul. Vele még gépkarabélyt is hozattak. Mi a fenének? Hadd pihenjenek, ez csak egy nyavalyás furikázás. A tárgy valahol hátul lapul, ahol a Saxon harcjármű korában a szállított gyalogság helye volt. Speciális diplomatautóként, az egyik ülőhelyhez bilincselve.

Vajon mitől veszélyes? És ha már veszélyes, miért a British Museumba viszik? Miért nem máshová?

Robbanóanyag biztos, nem lehet benne, akkor tűzszerészeket vezényeltek volna ki hozzá. Ugyan mitől veszélyes? Lehet, hogy igazából nem is veszélyes, csak valami hűgyagyú nagykutya fontoskodása miatt kell páncélkocsin szállítani.

Nem baj. Hamarosan odaérnek, a múzeumi fickók átveszik a küldeményt, utána visszaviszi ezt a tragacsot a rendőrségi garázsba, és remélhetőleg megint hónapokig nem

látja. Annak idején a hadnagy vigyorogva közölte vele, hogy övé a főnyeremény, néha vezetheti ezt a förtelmet. Ő volt hülye, kár volt beírnia az önéletrajzába, hogy annak idején katonaként a harmadik gépesített hadosztályban szolgált, és egy Saxon páncélozott szállító harcjárművet vezetett. Le is csaptak rá, mint gyöngytyúk a zöld takonyra.

Tudta, hogy a Saxon voltaképpen nem egyéb, mint egy Bedford teherautó alvázra ügyetlenkedett közönséges pléh kasztni. A páncélja legfeljebb a szabványos 7,62-es gyalogsági fegyverek lövedékei ellen nyújt védelmet, bár ebben sem volt biztos.

A géppuskatornyot leszerelték róla, a Saxon most semiféle beépített fegyverrel nem rendelkezett.

Ezt a tákolmányt eleve másodrendű harci járműnek építették. Legfőbb előnye, hogy olcsó és könnyen kezelhető. Annyira brit pofája van, hogy el sem lehetne téveszteni. Az erősen döntött frontrész, a nagyméretű, ronda hűtőrács és a jobboldali vezetőfülke annyira jellegzetessé teszi, hogy még a brit öreganyja sem tagadhatná le. Senki más a földkerekségen nem tudna ilyen rusnya formájú harcjárművet összegányolni.

Lassan maga mögött hagyta a körforgalmat, és az Old Kent Roadra fordult. Haladt tovább a Ring Road Square többszintű körforgalma felé.

A nagy fekete Audi mellett tagbaszakadt, fekete kabátos férfi állt. Még két méter feletti testmagassága mellett is szokatlanul nagy volt a feje. Mint egy kőszobornak. Ráadásul a nagy, széles arca olyan ijesztően kifejezéstelen volt, hogy megborzongott tőle, aki ránézett.

Felemelte a telefonját.

– A körforgalomból a Humphrey Street felé kell kijönnie.

Egyebet nem mondott. Remélhetőleg a gazemberek majd tudják a dolgukat.

Néhány száz méterrel arrébb a kék páncélauto lassított a körforgalom előtt. Két kocsival mögötte érkezett Rizwan taxija. Mary-Ann közben elunta a várakozást. Ő is a körforgalom felé tartott – az ellenkező irányból. John Powell járőrko-csija hárommal volt mögötte. Gary és Tim kedélyesen vitatkoztak a Humphrey street gyalogjáróján.

Woolf kioldotta a kocsis biztonsági övét. Felrántotta a fejére a fekete álarcot, és a Javelin után nyúlt.

– Mindjárt feltűnnek! – kiáltotta Rat.

Woolf kiugrott a kocsiból. Rutinosan maga mögé pillantott, ne legyen mögötte semmilyen kemény, falszerű objektum, ami a fegyver tüzét visszaverheti. Féltérdre ereszkedett, és felvette a Javelint.

Száz méterrel arrébb Mary-Ann nagyot nézett. Mi a fenét csinál ott az a pali? Filmet forgatnak? Lassított, lehúzta az ablakot, felkapta a telefont, és kissé ferdén tartva a férfi felé irányítva videózni kezdett.

Most tűnt fel a körforgalom kijárójában a Saxon jellegzetes, rácsos kék orra. Hatalmas pukkanás! Tűzcsóva csapott hátra a Javelin mögé. Két autó reccsenve csapódott össze. A rakéta süvöltve száguldott a páncélauto felé.

A Saxon vezetőfülkéjében David Miller csak egy kósza vilanást látott. A következő pillanatban fülsiketítő dörrenéssel csapódott be a rakéta. Tűzlángok lobbantak az ég felé. A körforgalom fekete füstbe borult.

A Saxon eleje eltűnt a sötét ködben. A jármű összerokadt. A mögötte jövő auto csikorogva fékezett.

Ekkor már mind a négy Chevy Suburban a közelben volt. Brutális tömegükkel autókat sodortak el, lökdöstek félre, és fekete álarcos férfiak tódultak elő belőlük. Az ordító,

sikoltozó, sivalkodó emberek tömegével mit sem törődve rohantak a fekete ködbe burkolódzó roncs irányába.

– Hamar a lángvágót!

Woolf visszalökte a Chevy ablakán át a hátsó ülésre a Javelint, előhúzta az Uzit, és a kilótt Saxon felé iramodott.

Onnan azonban hirtelen füstös-kormos emberalak bukkan elő tépett rendőregyenruhában. Woolf hátrahőkölt. Képtelenség, hogy ezek közül egy is életben maradt! Gyorsan az Uzihoz kapott. A következő pillanatban a rendőr gépkarabéllyal tüzet nyitott rá, valami a vállába nyilallt, és neki fedezéket kellett keresnie. A kurva életbe! Megsebesült! Érezte, hogy alig több egy horzsolásnál, de pokolian fáj. A rohadt életbe! Piszkos zsaruk!

A roncs hátuljából egy másik rendőr is előkerült, és pisztollyal több lövést adott le a közeledő álarcosok felé. Őrjöngő emberek rohagáltak a golyózápor peremén.

– Sebesült! – hangzott a Gölem fülhallgatójában. – Sebesült! Weasel megsebesült!

– Valaki vigye el! – üvöltött a behemót. – Vigyétek el, és vegye át tőle valaki a lángvágót!

Vad tűzharc folyt a körforgalom egész területén. A roncs hátuljánál harcoló rendőr egy percen belül felbukott, de a gépkarabélyos még mindig tüzelt. Szinte minden irányból sítóttak felé a lövedékek.

Pernye hullt, agresszív füst terjedt, kitört szélvédők üvegcserepei záporoztak, rémült emberek kiabáltak; minden csattogott, nyögött, hörgött, csikorgott, zúgott az ijesztő káoszban.

Mary-Ann figyelmét szinte teljesen lekötötte az örült látványosság. Mibe keveredtem? Kiszállt az autójából, és a kocs mögé bújva videózta a harcot.

Gary és Tim megtorpantak, és döbbenten nézték, mi történik a körforgalomban. Jószerivel semmi sem jutott el elsőre a tudatukig, csak hallották a hangzavart, és látták, ahogy

füst gomolyog. Gary azonban a következő pillanatban már tisztán hallotta a fegyverropogást.

– Fegyveres támadás! – ocsúdott fel. – Gyerünk!

Vadul a sípjába fűjt, és rohanvást indult a körforgalomban tomboló iszonyat felé.

– Rendőség! Mindenki dobja el a fegyvert!

Fiatalabb társa meghökkenve bámult rá, majd kötelességszerűen utána indult!

– Londoni rendőség! Mindenki dobja el a fegyvert!

A síp amúgy kellemetlenül éles és átható hangja beleveszett a lármába. Az autóikból kikászálódott, rémülten hangoskodó civilek mégis reménykedve nyitottak utat nekik.

A járőr kocsiiban Graham őrmester előhúzta a fegyverét.

– Itt valami nagyon nagy baj van! Menj olyan közel, amennyire csak tudsz! Halló, központ!

John Powell lángoló roncsokat látott. Gépies nyugalommal kikerült néhány félrehúzó autót. A járőr kocsit belemerült a fekete füstbe.

– Halló, központ! – üvöltötte John. – Sürgős erősítést kérünk! Fegyveres terrortámadás!

Rizwan beletaposott a fékbe. Utasa felriadt.

– Mi történt? – kérdezte a tengerésztsiszt

– Mintha háború lenne! – A taxi közben már lassan tolatva próbált kikecmeregni a zűrzavarból. Rizwan kikapcsolta biztonsági övét, és a teljes felsőtestével hátra fordulva igyekezett kikormányozni a kocsit az ocsmány fekete füstből. Mögötte más autók is hátráltak már, de néhány másik sofőr a jelek szerint még mindig nem fogta fel, mekkora bajba jutott. – Valami nyavalyás terroristabanda, uram! – Rizwan csaknem beleszaladt egy szürke kocsiba. Fékezett, és helyesbített az irányon. Ha kijut innen, este kilencvenkilenc imádság elkántálásával fogja megköszönni Allah kegyelmét. – Kijutunk innen, uram!

– Nekem nincs fegyverem!

– Ha lenne, se menne vele semmire, uram!

A tagbaszakadt férfi dühödten rohant a körforgalom felé. Mit vacakolnak ezek a nyavalyások annyit? Miért nem vették még mindig elő a lángvágót?

Csattogás, csörömpölés, fegyverropogás, sikoltozás, fojtogató, sűrű pokolfekete füst.

Gary hangosan a sípjába fújt. Semmi haszna. A lármától még maga is alig hallotta. Mintha valami különösen alattomos ködben volna, a látótávolság néhány méterre szűkült. Hirtelen megpillantott egy fekete álarcot, majd a hozzá tartozó gazember széles gallérú bőrdzsekijének felső részét.

– Londoni rendőrség! Azonnal dobja el a fegyvert!

Mögötte Tim loholt.

– Londoni rendőrség! Fegyvert eldobni!

Gépfegyversorozatok terítették le mindkettőt.

Woolf közvetlen közelről bámult a Gólem ronda pofájába.

– Mit tátod itt a szád, fickó! Mars segíteni! Gyorsan a lángvágót!

– Igen, uram! – magában hozzátette: Hogy rohadnál meg!

A tagbaszakadt férfi szétnézett. Mi van? Az a ribanc videózik?

Graham őrmester kiugrott a járorkocsiból, és előre szegezte a fegyverét.

– Rendőrség! Senki ne mozduljon!

Gépfegyverlövedékek zúzták szét a mellkasát. Powell a gázba taposott. Neki akart menni a gyilkosoknak. Nagy csatánál rohant bele valami, a füstben felismerhetetlen járműbe. Fegyverrel a kezében ugrott ki a kocsiból, és vaktában tüzelt arra, amerről a gépfegyvert hallotta. Aztán végleg betakarta a füst.

Rizwan kikormányozta az autót, de még mindig tolatva haladt visszafelé. Utasa megkövülten bámult kifelé az ablakon.

– Kapaszkodjon, uram! Megfordulunk!

– Hamar a lángvágót! Mit késlekedtek?

Alig hallották az utasításokat. Szemüket a sűrű füst, fülüket a csörömpölés, sikoltozás hangzavara akadályozta az értékelésben.

– Itt Hyena! Megszűnt az ellenállás! Gyerünk a lángvágóval!

Mary-Ann figyelmét teljesen lekötötte a groteszk rettenet. Igyekezett minél jobb felvételt készíteni. Talán senkinek sem lesz filmje erről az örületről! Mi az ott? Lángvágó? Talán közelebb kéne menni.

Hirtelen megragadták a hajánál fogva. Erős kéz emelte fel, és verte a fejét az autójába. Iszonyú ütés volt, elveszítette az eszméletét.

A Gólem teljes erőből a földhöz csapta a lány telefonját. Utána szétaposta a darabjait. Mit képzelt ez a mocskos ribanc?

A Gólem visszaroht az Audihoz.

Ekkor azonban már minden irányból szirénák hallatszottak. Hangjuk egyre jobban betöltötte a teret.

– Gyorsan a lángvágóval! A Gólem várja a csomagot!

A tagbaszakadt férfi a kocsija mellett állva figyelt. Még mindig nem szabadították ki a csomagot abból a bádog kaszniból.

Fülelt. Szirénák. Egyre közelednek. Több tucat koci, vagy még több. Egyéb zaj is. Helikopterek.

Akkor vége. Ha valamelyik fogságba esik, nyilván elfecssegné, mi volt a támadás célja. Jobb, ha mind elszelel, amilyen gyorsan csak tud.

– Itt Bison! Akció lefűjva! Mindenki vonuljon vissza! A sebesülteket egy-egy ember menekítse!

Higgadtan beszállt az Audiba.

– Indulás! – mondta az albínó sofőrnek.

A kocsi kilőtt.

A következő pillanatban tizenöt kormos figura hagyta el a halálos káosszá vált körforgalmat. A füst tovább terjedt, a lárma nem csillapult.

Három perc múlva testpáncélos, fegyveres kommandósok osztagai zárták le a körforgalom, a lángoló, füstölgő mézszárszék területét. Néhány percen belül a tűzoltók is megérkeztek.

Újabb tizennyolc perc elteltével érkezett a helyszínre a frissen borotvált, ragyogóan elegáns Edward James Bennington főfelügyelő. Gyönyörű, fekete kasmír télikabátot viselt. Alatta élesre vasalt, halszálkás sötét öltönyt. A lábán fekete Prada cipő. Fején vadonatúj, Arhangelszkből érkezett hófehér usánka. Most tette fel először.

A főfelügyelő óvakodott a füstös-koszos helyszín közelébe menni. A beosztottjait ellenben odaparancsolta.

A zűrzavar közepében épségben maradt a szétlőtt Saxon testének hátsó része. Az ülésekhez bilincselte különleges diplomatatáská nem sérült meg.

– Itt Bison!

– Hallgatlak, szolgatudat!

– Nem sikerült elragadni a téridő-manipulátor darabját.

– Legalább megsemmisült?

– Nem.

– Az bennszülött harcosaid még nálad is ostobábbak, szolgatudat.

– Mit tegyek, nagyméltóságú célklón? Szervezzek újabb támadást?

– Egyelőre ne. Inkább figyeltesd. Hátha felbukkan a közelében valamelyik tévelygő majom.

– A majmokon tudatkasztrálást kell végeznem, nagyméltóságú célklón?

– Nem. A majmok, mihelyt a lázadókról vagy lázadónókról információt adtak, azonnal megsemmisítendőik közvetlen fizikai beavatkozás nélkül!

– Igenis, nagyméltóságú célklón!

1.

Inverness, Skócia
2023. december 18.

Valami volt a postaládában. Walter áttette a csomagokat a bal kezébe, kinyitotta a postaládát. Fehér boríték. Feladó nincs. Csak a neve:

MR. WALTER LORIMER
nyugalmazott detektív főfelügyelő

Csak ennyi. Cím sincs.

Walter a kabátja belső zsebébe csúsztotta a borítékot, aztán bezárta a kiskaput, és megindult csomagjaival a bejárat felé.

Valami protokolláris dolog lehet. Meghívó, vagy értesítő. Valamit felavatnak, valamiről megemlékeznek. Esetleg valamilyen évforduló. Ha meghívó, akkor nyilván már januárra szól. Majd megnézi, ha ráér.

Futár hozhatta. Derék fickó lehet, ha megtalálta. Némi ismerős is nehezen bukkant rá korábban. Volt, aki keresztül-kasul többször is végigment a Kingsmills Roadon, mire valaki útba igazította.

Nyugalmazott detektív főfelügyelő. Hm. Itt, Inverness városában ki tudja ezt? Talán senki. A küldönc mégis megtalálta.

Annak idején Elizabeth ötlete volt, hogy költözzenek vissza a Felföldre, de egy olyan városba, ahol korábban egyikük sem élt.

Kinyitotta az ajtót, belépett az előszobába. Elmosolyodott. Mindenütt karácsonyi díszek. Bent a nappaliban a kis

feldíszített fenyő. Minden éppen úgy néz ki, mintha Elizabeth még élne...

Walter nagyot sóhajtott. Éppen három éve múlt. Akkor is karácsonyra készültek. Walter telefonon elmesélte a feleségének, hogy először díszítette fel egyedül karácsonyra a házukat úgy, ahogy Elizabeth szokta. Alig várta, hogy megmutathassa az asszonynak.

Elizabeth Koppenhágában volt, egy nemzetközi régészeti konferencián. A repülőtérrel telefonált. Akkor beszéltek utoljára...

Repülőszerencsétlenség...

Walter szinte félőrült volt a fájdalomtól. Több ezer hajó és több száz repülőgép kutatott a járat utasai után hiába. Semmit sem találtak. A legapróbb roncsdarabot sem. Walter a megtakarított pénzéből hajót bérelt, és addig járta a ködös, fakó, zord tengert, amíg tartott a pénze. Semmit sem talált. A legapróbb nyomot sem.

Később, mint hozzátartozó, megkapta a kutatást lezáró kurta jegyzőkönyv egy példányát.

„A repülőgép feltehetően a tengerbe zuhant, és elmerült. Túlélők nincsenek.”

Összerázkódott az emléktől. Bárki mondhatja, hogy Elizabeth földi maradványai valahol az Atlanti-óceán mélyén pihennek, ő azonban nem hiszi. Nem hiszi, és nem fogadja el. Valami nem stimmel ezzel a repülőszerencsétlenséggel.

Körülnézett. Most már végképp egyedül maradt. A kutyát három hónapja temette el a kertben. Kerítsen valami bohókás kutyakölyköt? Nagy felelősség. Ha meghal, mi történik a nyomorult kis jószággal?

A szépen feldíszített kis fa a nappali mélyén ragyogott. Walter gondosan letette a csomagjait, a fogásra akasztotta a kabátját, és nekilátott, hogy a csomagokból kipakolja az élelmet.

Harmadik karácsonya Elizabeth nélkül. Végig egyedül lesz, és senkit sem akar maga mellett tudni, csak az asszony szellemét. Vele fog társalogni.

A fiai?

Vállat vont. Azoktól legfeljebb egy e-mail várható. Vagy inkább egy kurta SMS. Az egyiknek a világában csak számítógép létezik, a másikéban meg csak repülés. Akkor sem jártak haza, amikor az anyjuk még élt.

John állítólag a világ legjobb számítógép-szakemberei közé tartozik. Walter vállat vont. Talán. De az is lehet, hogy nem. A világ számos részén teszteli a legfejlettebb rendszereket. Mint hacker. Neki kell megvizsgálnia, be lehet-e hatolni a rendszerbe. Ő mindig behatol. Ettől boldog. Bárki bárhogyan védelmezett rendszerét képes feltörni.

Talán sohasem fog megházasodni. Időnként együtt él mindenféle nőekkel, de néhány hónapnál tovább egyik sem bírja ki. Hamarosan jön a következő. John csaknem negyvenéves, ideje volna, hogy végre benőjön a feje lágya. Talán a számítógép-mánia miatt maradt ilyen túlkoros kamasz.

Hatalmas pénzeket keres. Nagy lábon él. Gyakran hengegett is.

– Apa, szükséged van pénzre? Adok neked, amennyi csak kell!

Walter ilyenkor mindig megcsóválta a fejét.

– Van annyi pénzem, amennyi nekem kell. Amire vágyom, azt nem akarod nekem megadni. Unokát.

Ilyenkor aztán mindig be is fejeződött apa és fia társalgása.

Richard meg állandóan repül, mint valami hiperaktív varjú. Királyi Légierő. Alezredes, ha azóta nem kapott magasabb sarzsit. Ki tudja, éppen melyik támaszponton. Jó egy éve nincs hír róla. Egy F-35-ösökből álló harci repülőszázad parancsnoka. Ha azóta magasabb beosztásba nem helyezték.

– Így van ez, Elizabeth – dörögte Walter –, valamit biztos rosszul csináltunk. A szüleink és a nagyszüleink idején növekedett a család. Nálunk meg pusztul.

Letelepedett a fotelbe. Előtte a számítógép. Jobbra a televízió. Egyszerre szokta üzemeltetni a kettőt. Meg még olvasni is. Őt-hat könyv is oda volt készítve a karosszéke mellé.

Már csaknem beüzemelte a számítógépet, amikor eszébe jutott valami. Miről feledkezett el? Néhány pillanatig gondolkodott. A boríték.

Felállt, kiment az előszobába. A Westbury kabát belső zsebéből előkotorta a fehér borítékot. Visszament a nappaliba, kényelmesen elhelyezkedett a karosszékekben. Lássuk, mit avatnak, vagy miről emlékeznek meg.

A borítékban csak egy fehér üzenőkártya volt.

Tisztelt Főfelügyelő Úr!

Sir Henry George Duncan Wilmington tengernagy úr, Earl of Sandford tisztelettel meghívja Önt Grandfather's Pine Forest nevű birtokára.

A tengernagy úr szeretne Önnek olyan, jelentős jövedelemmel járó megbízást adni, amely kifejezetten igényli az Ön óriási bűnüldözési tapasztalatát és szakértelmét.

Kérem, mihamarabb vegye fel velem a kapcsolatot!

E-mail-cím és telefonszám.

Tisztelettel:

Douglas James Edward Duggan

A Grandfather's Pine Forest birtok igazgatója

Walter hitetlenkedve meredt a levélre. Vajon mit akarnak tőle? Ráadásul éppen ilyenkor, karácsony előtt.

Wilmington tengernagyról harminc-negyven évvel korábban sokat hallott. A sajtóban is gyakran szerepelt. A

haditengerészeti magas rangú tisztje volt. Talán a főparancsnoka. Azt azonban nem tudta róla, hogy az admirális egyben Sandford grófja is.

Walter egyelőre a jobb oldali könyvkupac tetejére tette a levelet, és gyorsan beüzemelte a számítógépet. Rákeresett az admirálisra.

„Sir Henry George Duncan Wilmington, Sandford harminckettedik Earlje. A Királyi Haditengerészeti admirális, jelenleg nyugállományban.”

Az admirális már nem lehet fiatal. Nem is az.

„Született 1941. január 21-én.”

Egy nyolcvanhárom esztendőes tengernagy. Vajon mit akarhat? Walter utánanézett a birtoknak is.

„Grandfather's Pine Forest. Birtok Londontól hetven kilométerre. Tulajdonosa Sandford Earlje.”

Walter hátradőlt a karosszékekben, és gondolkodott. Vajon mit akarhat tőle a tengernagy? Talán gyilkosság történt a családban, és bizalmas nyomozást várnak el tőle? Alighanem erről lehet szó.

Évek óta nem irányított már gyilkossági nyomozást. El lehet azt felejteni? Aligha. Ahogy a kerékpározást sem. Ha elfelejtette volna, nem jönnének hozzá Londonból évente kétszer-háromszor tanácsot kérni. Ahogy legutóbb Price főfelügyelő, aki pedig korábban leszólta őt. Amikor megakadt, mégiscsak eljött hozzá Invernessbe. Előtte telefonált. Csaknem könyörgött. Mikor is volt ez? Pár hónapja. Októberben.

Karácsonykor általában szüneteltetni szokta a nyomozást, ha csak nem volt az ügy valamiért pokoli sürgős. Igazából csak Elizabeth kedvéért tartott szünetet.

Vajon mit szólna hozzá?

Behunyta a szemét. Láta, ahogy az asszony ránéz. Abban a prêmes sapkában volt, amiben annak idején Koppenhágába elutazott.

– Attól még veled leszek, Walter! Ha nyomozni hívnak, menj! Nyomozz! Ne savanyodj itt egyedül!

Walter újra maga elé tette a levelet, és tárcsázta a megadott telefonszámot. A harmadik csörrenésre felvették. Férfi-hang.

– Earl of Sandford rezidencia!

– Walter Lorimer vagyok Invernessből!

– Örvendek, főfelügyelő úr! Martin Newman vagyok, az ügyeletes. Kapcsolom önnek az igazgató urat! Már várja a hívását!

Apró kattánás, utána kellemes karácsonyi zene. Nem tartott tovább három-négy másodpercnél. Akkor újabb, a korábbinál öblösebb férfihang szólalt meg.

– Duggan!

– Üdvözlöm! Walter Lorimer vagyok Invernessből!

– Örülök, hogy felhívott, főfelügyelő úr. Sir Henry szeretné önt vendégül látni az igazgatásom alatti birtokon. Úgy tudom, a meghívás azonnali hatályú, hónapokra, esetleg annál is tovább szól.

Walter ezen úgy meglepődött, hogy felelni is elfelejtett.

– Egy repülőgép áll készenlétben - folytatta a birtok igazgatója –, hogy önt Invernessből idehozza.

– Azt írták, a tengernagy úrnak megbízása van a számomra.

– Ez pontosan így van, uram.

– Mondana erről valami konkrétabbat?

– Nem vagyok rá felhatalmazva, uram!

– A repülőgép?

– Amennyiben nincs semmiféle időjárási anomália, néhány percen belül elindulhat önért, uram.

Walter Lorimer szinte szédült.

– Számíthatunk önre, uram?

Walter köhintett egyet. Miért ne?

– Igen, számíthatnak!

– Köszönöm, uram! Visszahívom önt, mielőtt a repülőgép elindult.

Walter szétnézett a nappaliban. Jó régen volt már, amikor utoljára csomagolt magának hosszú útra. Igazából az ilyesmit mindig is Elizabeth csinálta. Csak akkor pakolt ő, amikor hajóval indult az asszony keresésére.

Több hónap? Miről lehet itt szó?

Még csak éppen előszedett néhány zakót, nadrágot, pulóvert, kabátot, cipőt és egyebet, amikor újra megcsörrent a telefon.

– Duggan! Két óra múlva érkezik az invernessi repülőtérre önért a gépünk, uram!

Walter azon kapta magát, hogy igyekeznie kell. A repülőtér a várostól jó félórányira van. Furcsa lenne, ha az a gép előbb megtenné a csaknem 450 mérföldet, mint ő a rövid autótutat.

Gyorsan összecsomagolt. Több hónap? Bőségesen tett ruhaneműt. A nagy számítógépet kikapcsolta, a laptopot azonban betette a táskába, és a bejárat ajtóhoz vitte az utazótáskák mellé. Jól jöhet.

A könyvkupacot is elcsomagolta. Akármivel is foglalkozik majd, olvasni akkor is szeretne. Főleg, ha hosszabb időre távozik. A könyvek nehezek, de a kocsi majd elbírja őket. Utána meg a repülőgép.

Mire végigjárta a házat, és mindent ellenőrzött, ideje volt indulni.

Az invernessi repülőtéren garázst bérelt már hosszabb ideje. Évek óta nem használta már, de tovább fizette. A jövő évi bérleti díjat is elutalta már. Most nagyon jól fog jönni.

Nagy nehezen mindent bepakolt az öreg Fordba.

Esős, vizes volt az út, itt-ott hófoltok. Közelgett a téli alkonyat.

Könnyű volt a kocsival beállni a garázsba, a csomagokat cipelni azonban annál nehezebb. Már attól tartott, alaposan meg fog izzadni, amikor két tengerész egyenruhát viselő fiatal férfi toppant elé egy kis repülőtéren tartózkodóval.

– Lorimer főfelügyelő úr?

– Az vagyok!

– Matthew vagyok, a repülőgép kapitánya! – A nagydarab csontos férfi ázsiai származású társára mutatott: – Ő pedig Kim, a másodpilótám!

– Szabad a csomagjait, uram? – kérdezte az ázsiai, és azal már ki is kapta Walter kezéből a bőröndöket, és minden erőlködés nélkül elhelyezte őket a targoncám.

– Jöjjön, uram!

A repülőgép egy Cessna Citation Mustang volt. Egy üzleti légitaxi.

– Sajnos utaskísérőnk nincs, uram, de egy-egy termoszban talál kávét és teát. A tengernagy vacsorával várja.

Hihetetlenül kényelmes volt a gép kabinja. Walter egyedül terpeszkedett a négy utasnak elegendő helyen. Belesüppedt a puha bőrülésbe. Olvasni szeretett volna, de szinte azonnal elnyomta az álom. Végigaludta az egész utat.

– Mindjárt leszállunk, uram! – érintette meg a karját Kim.

Walter szinte kótyagosan nézett szét. Odakint teljes sötétség.

– Melyik repülőtér?

– A Grandfather's Pine Forest saját repülőtere, uram.

Ahogy kiszállt, tüstént érzékelte a csipős esti hideget, és a mindent elárasztó friss fenyőillatot. Mélyet lélegzett. Mire szétnézett, ki is rakták a csomagjait.

Hatalmas Bentley Arnage várta. A színe fekete vagy sötétszürke lehetett, a sötétben nem tudta kivenni.

– Archibald vagyok, uram, a sofőr! Méltóztassék beszállni!

A csomagjaival egy másik autó indult a mindössze néhány száz méternyire lévő kivilágított épületcsoport felé.

Walter Lorimer kihúzta magát a luxusautó hátsó ülésén. Fejedelmi fogadtatás! Még csak hasonlóban sem volt része soha.

Az autó csöndesen gördült a főbejárat elé. Beállt egy oszlopos építmény alá, amely éppen úgy nézett ki, mint a XIX. századi színházak kocsibeállója. A hölgyek és urak meg ne ázzanak. Feltehetően pontosan ugyanez volt a funkciója.

– Parker vagyok, a főkomornyik! – lépett elé egy barátságos arcú, igen elegáns, ősz hajú ember. – Erre parancsoljon!

Hosszú folyosón vezette WALTERT. Mögötte néhány ember hozta a csomagokat.

– A lakosztálya, uram. Kérem, hozza rendbe magát. Átöltözni nem szükséges.

Walter egyik ámulatból a másikba esett. Hatalmas, pazarul berendezett lakrészben találta magát. A kastély egyik hosszan kiugró rizalitjában volt, külön bejárattal.

– Harold lesz az ön inasa, uram! – mutatott be a vendégnek egy libériás fiatalembert Parker.

Kísérőik akkurátusan kipakolták Walter csomagjait, a ruhákat gondosan elhelyezték a szekrényekben. Egy részüket visszatartották.

– Ezeket azonnal kivasaljuk, uram! – lépett elő egy középkorú hölgy. – Emma vagyok! Kérem, a napi szennyesét mindig helyezze a szürke kosárba! – meg is mutatta. – A fehér kosárban minden reggel tiszta ruha fogja várni. A felső rekeszben a fehérneműk, alul a többi.

A jókora nappali láthatóan dolgozószobának volt berendezve. Középen nagy asztali számítógép, előtte magas, főnöki forgószékek. Kétoldalt polcok.

A szemközti falat a mennyezetig könyvespolcok borították. Parker elcsípte Walter tekintetét.

– A könyvárat a tengernagy utasítására rendeztük be önnek, uram. Szükség lehet rá a munkájához.

Volt még egy különálló könyvespolc is. Körben tele az is könyvekkel. A tetején fehér tábla fekete felirattal:

AMARNA-KOR

Walter meglepetten nézte. Miféle munka vár itt rá?

– Tudjuk, hogy dohányzik, uram – fordult hozzá újra Emma, a házvezetőnő. – Ha kérhetem, itt szíveskedjék!

Apró különálló dohányzó szobácska volt kifelé nyíló ajtóval és ablakokkal, gondosan előkészített hamutartókkal. Egy polcon nyolc-tíz karton cigaretta. Walter szeretett volna tüstént rágyújtani, de elvetette. Nem akarta megvárakoztatni a házigazdáját.

Közben a személyzet végzett a kicsomagolással. Szinte hangtalanul hagyták el a lakosztályt.

– Kint megvárom, uram! – mondta a főkomornyik, és rácsukta az ajtót.

Nem szükséges átöltözni? Walter úgy döntött, valamegyest mégis. Előkereste az egyik legjobb fekete selyemingét, hozzá való mellényel. Utána a szekrénybe nyúlt, és szinte azonnal megtalálta, amit keresett. A sötétzöld Harris Tweed zakó. Ide most az való. Gyorsan magára kapta. A zsebébe cigarettát és öngyújtót tett. Magában konstataulta, hogy itt sokkal tágasabb helyen vannak a ruhái, mint odahaza.

– Mehetünk, uram?

– Igen!

Jó száz métert mentek visszafelé a folyosón. Aztán a főkomornyik balra intett.

– Erre parancsoljon, uram!

Újabb előszoba után kisméretű ebédlőben találta magát. Szemben az asztalnál ült a ház ura. Walter jöttére felemelkedett, és a vendége elé sietett.

– Köszönöm, hogy elfogadta a meghívásomat, főfelügyelő úr!

Wilmington tengernagy patyolattiszta egyenruhában volt. Rövidre nyírt galambösz haját, és ugyanilyen, bár jóval bozontosabb pofaszakállat viselt. Korához képest szokatlannul ruganyosan és frissen mozgott. Jó fejfel magasabb volt Walternél.

– Right Honourable! – dadogta kézfogás közben Walter.

A tengernagy elmosolyodott.

– Elegendő a Sir Henry! Vagy a tengernagy!

Walter sután bólintott.

– Maga még rá se gyújtott Inverness óta?

Walter ismét bólintott, az admirális azonban választ sem várva a vállára tette a kezét.

– Magam csak étkezések után szoktam, de most kivételt teszünk! Jöjjön!

Maga előtt terelte. Hasonló kis dohányzó helyiségbe vitte, mint ami Walter lakosztályához is tartozott, de itt jóval nagyobbak voltak az ablakok.

– Ezt vegye fel! – vastag csuklyás tengerészköpenyt adott a vendégnek, maga pedig fürgén belebújt egy másikba.

A hamutartó mellett megtömött pipa várakozott. A tengernagy kinyitotta az egyik hatalmas ablakot, és meggyújtotta a pipáját. Walter előkotort a zsebéből egy cigarettát, és rágyújtott.

– Nagyon fontos feladattal szeretném önt megbízni, főfelügyelő úr.

– Szabadna tudnom, hogy...

– Mindent a maga idejében! Hogy utazott?

Walter néhány szóval beszámolt az útról. A tengernagy udvariasan végighallgatta. Néhol közbekérdezett. Utána ki-mutatott a parkba.

– Csupa hatalmas szál fenyő. A családom egyik tagja az első világháború után rettegni kezdett a légitámadásoktól.

Azt eszelte ki, hogy az egész birtokon fenyőfákat telepít. Hogy a levegőből egyetlen épület se legyen látható se nyáron, se télen.

Ez volt hát a birtok nevének magyarázata. Walter elraktározta az információt.

– Jöjjön! Menjünk vacsorázni.

Kettesben ültek le a kis ebédlőben. Walter rájött, hogy farkaséhes. Örömmel látott neki az étkezésnek. Házigazdája úgyszintén.

– A munkája akár évekig is eltarthat, főfelügyelő úr.

– Megtudhatnám, uram, hogy...

– Mindent a maga idejében. Ön most fáradt. Előbb alaposan pihenje ki magát. Majd a reggeli mellett megbeszéljük. Amennyiben elfogadja az ajánlatomat, ebédre kijön hozzánk Londonból az unokám, Lady Pemberton. Fontos mondanivalója lesz az ön számára a munkájával kapcsolatban.

Walter mégiscsak szeretett volna még kérdezni, de Sir Henry belefojtotta a szót. Remek anekdoták egész sorát mesélte aktív tengerésztiszt korából, és ezekkel többször is megneveztette a vendéget. Walter eddig szigorú és sótlan intézménynek képzelte a Királyi Haditengerészetet. Még sohasem hallott róla egyszerre ennyi – valóban szórakoztató – történetet.

– Valamit azonban most azonnal meg kell tudnia, főfelügyelő úr! – mondta vacsora végeztével a házigazda. – Jöjjön!

Személyesen kísérte vendégét a kastély egy másik részébe. Benyitott egy ajtón. Bent legalább két tucat kopott tengerész egyenruhát viselő ember tartózkodott. A helyiség tele volt, számítógépekkel, valamint sok egyéb technikai berendezéssel. Mint egy stúdió. Vagy mint valami vezérkar. A bent dolgozók nem álltak fel a tengernagy jövetelére.

– A biztonsági központunk!

Jöttükre szálas termetű, sötétbőrű, igen erőteljes férfi jött elő a helyiség belsejéből.

– Raymond, a biztonsági főnököm! – mutatta be a tengernagy. – Magukra hagyom önöket. Jó éjszakát! Reggelinél mindent megtud! – azzal elsietett.

A szép szál biztonsági főnök Walterre mosolygott.

– Szólítson Ray-nek!

Walter ösztönös bizalmat érzett. Ray roppant masszív megjelenésű, megnyerő mosolyú ember volt. Walter úgy gondolta, nigériai származású lehet.

– Jöjjön egy pillanatra!

Walter követte a biztonsági főnököt. Átszelték a termet. Egy helyen zárt láncú kamerarendszer mögött ültek az ügyeltesek. Műszerek villogtak itt is, ott is. Ray a terem végében álló helyiségbe vezette a volt főfelügyelőt. Ez apró vezetői dolgozószoba volt számítógéppel, hatalmas forgószékekkel, telefonokkal. Hátul egyszerű katonai vaságy.

– Foglaljon helyet!

– Köszönöm, Ray! Kérem, szólítson Walternek!

A biztonsági vezető a másik forgószékbe huppant.

– Én kértem, hogy beszélhessek önnel, főfelügyelő úr!

– Walter!

– Walter! Pontosan tudom, milyen feladattal akarja önt megbízni Sir Henry. Beszéltünk róla.

Walter meg akart szólalni, de Ray finom mozdulattal leintette.

– Egyelőre semmit sem mondhatok önnek. Legfeljebb annyit, részem volt benne, hogy Sir Henry erre a feladatra éppen önt választotta.

– Ismerjük egymást valahonnan?

– Nem, Walter, eddig még nem találkoztunk. Én azonban elolvastam a Scotland Yard összes igazán fontos nyomozási jegyzőkönyvét évtizedekre visszamenően. Nagyon megtetszett az ön kitartása, és kiválónak találtam a módszereit. Ön a feladatra a legalkalmasabb ember.

Walter nagyot sóhajtott. Mi a fene lehet a feladat?

– Tudnia kell, Walter, hogy a birtokon teljes biztonságban van.

– Biztonságban?

– Úgy gondolom, ez a probléma, ha ön komolyan belevág a munkába, nagyon komoly formában fog felmerülni. Tudnia kell, hogy több tucat harcedzett volt tengerészgyalogos védelmezi a birtokot, kiválóan felfegyverezve. Ha szükség lenne rá, még hatásos páncéltörő és légvédelmi eszközökkel is rendelkezünk, bár az – elmosolyodott – merőben illegális.

Walter kérdezni akart.

– Kérem, ne szakítson félbe! Ha ön szükségét látja, itt bárkinek menedéket adunk. Ön idehívhat bárkit, nem kellemtelenedünk neki, de figyelni fogjuk. Ha ön felkér bennünket, figyelni fogjuk, ha arra kér, védelmet adunk neki.

– Értem.

– Ha ön bárhová megy, kísérjük, vagy követjük. Ahogy kéri. Ha arra van szükség, egy csapat tengerészgyalogos azonnal beavatkozik az ön védelmében, de tudnunk kell, hogy merre jár.

– Attól tartok, nem érti, Walter. Egyelőre nem vagyunk veszélyben, ha azonban ön munkához lát, veszélybe kerülhetünk. Ön is, Sir Henry is, mi is.

– Azt hiszem, kezdem érteni.

– Kérem, legyünk állandó kapcsolatban. Mi ellátjuk önt minden olyan elektronikus eszközzel, ami a közvetlen kapcsolattartáshoz szükséges.

Elegáns karórát vett elő.

– Kérem, viselje ezt. Nem különösebben márkás, de annál hasznosabb. Látszólag egyszerű mechanikus szerkezet. Valójában rendkívül pontos kvarcóra. Helyzetjelző van beépítve. Ha viseli, mindig pontosan tudni fogjuk, hol tartózkodik. Ha a kis felhúzó kereket erre a pontra állítja – megmutatta –, hallani fogjuk, amit mond, és ami ön körül történik.

Walter szinte megkönnyebbült.

– Annak idején, gyakorló rendőr koromban, nagyon örültem volna egy ilyen szerkezetnek.

– Most is jó hasznát fogja venni. Fegyvere van?

– Leadtam, amikor nyugdíjba vonultam.

– Pótoljuk.

Benyúlt egy fiókba, és előhúzott egy vadonatújnak látszó SIG Sauer P226 márkájú pisztolyt tartalék tárákkal és hónaljtokkal együtt.

– Ezt tegye el. Bőven adok hozzá lőszeret. A lóterünkön bármikor gyakorolhat velem.

– Ez illegális.

Ray a képébe vigyorgott.

– Nem érdekel. Szüksége lehet fegyverre.

– Még el sem fogadtam a tengernagy ajánlatát.

– Nagyon félreismerném magát, ha nem fogadná el.

– Már nincs fegyverviselési engedélyem.

Ray rántott egyet a vállán.

– Azért nem adok magának gépkarabélyt. Hatásosabb a pisztolynál, de az első Bobby kiszűrná. Ha a rendőrség kellemetlenkedne, azt Sir Henry elintézi. Mostantól legyünk állandó kapcsolatban, Walter.

Később a lakosztályában Walter hosszan nézegette a könyvespolcot. Különösen az AMARNA-KOR feliratot viselő különálló részt. Észrevette, hogy a sok könyv alatt, a legalsó polcon tömött dossziék sorakoznak. Legfelül egy bordó kötésű, keresztben a többin. Nyilván a hangsúly kedvéért. Miféle munkához lehet ezekre szüksége?

Azt hitte, egész éjjel nem tud majd aludni. Percek alatt álomba merült.

2.

*Nápoly, Olaszország
2023. december 18.*

A kis torony három méterrel nyúlt a házak fölé. Az bőven elég. A férfi ezért választotta annak idején ezt a házat, csaknem a város szélén. Ez a magasság éppen annyit ér, mintha egy háromezer méteres hegy csúcsára kapaszkodna fel – és jóval kevésbé feltűnő.

Eljött az idő. Kalapban és télikabátban ment fel a lépcsőn. Egyedül volt. A nő, akit iderendelt, csak egy félóra múlva fog megérkezni. Addig bőven van ideje leadni az üzenetet.

Ilyenkor télen könnyebb, mert gyorsan lemegy a Nap. Csak akkor hajtható végre, ha egyáltalán nincs napsütés.

Gondosan kinyitotta az ablakot. Az eszköz egy régimódi kredenc mélyén lapult. Senki emberfia meg nem tudná mondani, hogy micsoda. Valami furcsa dísztárgynak vélnék. Akár az utcára is kimehetne vele, de azt mégsem tette.

Nyugodtan beállította. A bíbor felületre most nincs szüksége. A fekete csak akkor kellene, ha hirtelen kéne áthelyeznie magát a téridőben. Semmi sem fenyegeti, a kötelessége viszont most ehhez a téridőhöz köti. Marad a szürke. A nyomatékosított idősinkron színe.

Kezét a szürke gombsoron tartva gondolta el az üzenetet.

Herwog szolgatudat Brzawillan nagyúrnak!

A küldetés teljesítése folyamatos.

Fekete érintésből érkező lázadó felbukkanása négyszáz itteni napon belül várható. Megsemmisítésének feladata nyugtázva.

Lázadó tudatok érkezése a bíbor érintésből két-három itteni esztendőn belül várható. Ennél pontosabb becslés egyelőre nem adható. Megsemmisítésük feladata nyugtázva. Az érvényes gyermekszülési engedéllyel rendelkező nők megsemmisítésének parancsa külön nyugtázva.

Gamareth célklón irányítása alatt az expedícióban részt vevő összes szolgatudat ebben a téridőben tartózkodik.

A küldetés teljesítése folyamatos.

Herwog szolgatudat itteni időfogalmak szerinti harminc másodpercig várja a választ.

Levette a kezét a gombsorról, és könnyedén átállította a kis berendezést. Az előírt harminc másodpercig várakozott. Mivel semmi sem történt, nyugodtan összecsomagolta, és visszatette a helyére a szerkezetet.

Egyáltalán nem izgatta, hogy bő tíz esztendeje sohasem kapott választ. Brzawillan nagyúrnak ezer fontosabb dolga lehet annál, mint hogy feleljen egy közönséges szolgatudatnak. Majd válaszol, ha szükségét érzi.

Gamareth célklón sem aggódik különösebben az elmaradt válaszok miatt, legalábbis nem jelezte.

Elindult lefelé a lépcsőn. Ez a Föld nem is olyan rossz hely. Legalábbis ez a téridőszakasz. Eltekintve attól, hogy a politikusok zöme idióta, akik folyton háborúznak valahol, és örültségeket mondanak, a bolygó egészen élhető. Ha egyszer arra szánná el magát, hogy leveti magáról a szolgatudat státuszt, akár itt is maradhatna.

Ez azonban lehetetlen. Brzawillan nagyúr másodpercen belül megtalálná a világmindenség bármelyik sarkában. Úgy járna, ahogy azok fognak hamarosan.

3.

Grandfather's Pine Forest, Anglia

2023. december 19.

Reggel enyhe, csaknem tavaszi idő volt. Walter az ablakon kinézve megállapította, hogy egyáltalán nincsenek hófoltok.

Szinte azonnal kopogtak az ajtón.

– Sir Henry tíz perc múlva reggelire várja önt, uram!

– Köszönöm!

Ideje volt készülődni. Walter gyorsan rendbe szedte magát, felöltözött, megborotválkozott, magára vette újra a sötétzöld Haris Tweed zakót, és kilépett a folyosóra. A Harold nevű inas ugyanabba a kis étkezőbe kísérte, ahol előző este vacsoráztak.

A tengernagy most is uniformisban várta.

– Jó étvágyat kívánok, főfelügyelő úr!

A második falatnál Walter felnézett.

– Várom az ajánlatát, uram!

– Éhgyomorra nem kötünk üzletet, főfelügyelő úr! Majd pipa és cigaretta mellett.

Étkezésnél az időjáráson kívül egyébről nem esett szó. Főleg a tengernagy beszélt, Walter csak néha szólalt meg.

Utána ittak egy pohár whiskyt.

– Jöjjön!

A tengernagy a tegnapi dohányzóhelyiségbe invitálta vendégét.

Walter csodálkozva nézett szét. A szoba most jóval nagyobbak tűnt, mint tegnap. Középen valóságos tárgyalóasztal díszes hamutartókkal. Mellette nagy méretű posztamens vagy vitrin kék terítővel letakarva.

Ismét felvették a vastag tengerészköpenyeket. Most nem a tengernagy, hanem Parker nyitotta ki a nagy ablakot. Utána a főkomornyik meghajolt, és diszkréten távozott.

– Most jön az üzlet, főfelügyelő úr!

– Kíváncsian várom, uram!

Wilmington tengernagy hosszan tanulmányozta vendége arcát, mielőtt megszólalt volna. Walter várakozásteljesen hallgatott.

– Hallott már valaha a fáraó átkáról, főfelügyelő úr?

– Igen – szaladt ki Walter száján, de rögtön el is csodálkozott. Mi köze lehet ahhoz a tengernagynak? Csak nem ezért van itt?

– Mit hallott róla?

– Ez egy száz évvel ezelőtt keletkezett legenda. Amikor Howard Carter felfedezte Tutanhamon fáraó sírját, állítólag igen sokan meghaltak azok közül, akiknek közük volt az ásatáshoz.

A tengernagy bólintott.

– Összesen huszonhat halálesetet kapcsoltak a fáraó átkához. Lord Carnarvon, Carter mecénása már néhány hónappal a felfedezés után, 1923. április 5-én hunyt el. Idén múlt éppen száz esztendeje. Ő azonban eleve súlyos beteg volt, korábban több igen nehéz műtéten is átesett. Maga Howard Carter azonban nem kevesebb, mint tizenhét évvel élte túl a felfedezést. Ennek ellenére ma is akadnak, akik a dolgot komolyan veszik. Még tudományos elméleteket is gyártottak rá.

Walter fanyarul elmosolyodott:

– olvastam is erről. *„Gyors szárnyon érkezik a halál ahhoz, aki a fáraó nyugalmát megzavarja.”* Valami ilyesmi állt valami feliraton. Vagy valami ilyesmit találtak ki a fáraóval kapcsolatban. Tipikus média-hisztéria.

Kissé zavarban érezte magát. Mit akar a tengernagy?

– Úgy véli, pusztá legenda?

– Nagyon annak tűnik, uram.

– Lehet, hogy az, lehet, hogy nem az. – Wilmington elgondolkodott. – Az utóbbi időben én már nagyon meggondolom, mit is nevezek pusztá legendának.

Hallgattak néhány másodpercet.

– Elismerem, a Tutanhamon-sír körüli hírverés valószínűleg teljesen alaptalan legenda.

Walter nagyot sóhajtott. Talán végre elkezdődik a beszélgetés érdemi része.

– Szóval lehet, hogy az csak közönséges legenda. Én azonban nem emiatt kérettem ide önt, főfelügyelő úr.

– Hanem miért?

– Olyan ügyben hívtam, ami valóságos halálesetekkel áll kapcsolatban. Nem a Krisztus előtti tizennegyedik században. Nem is száz éve. Most. A közelmúltban.

Walter újra felsóhajtott. Na végre!

A tengernagy nagyot szívott a pipájából.

– Felajánlok önnek a munka elvégzéséért nettó félmillió font sterling honoráriumot.

Walter szájából majdnem kiesett a cigaretta. Mennyit?

– Emellett a munka elvégzésének ideje alatt szállást, teljes ellátást, személyi és jogi védelmet adok, valamint teljes költségtérítést biztosítok az ön számára.

A vendég csodálkozva meredt rá.

– Ennyit mondanék a munka anyagi vonatkozásairól, főfelügyelő úr.

– Ez roppant vonzó, uram. Mi lenne a munka?

A tengernagy újra megtömkölte, majd akkurátusan meggyújtotta a pipáját. Walter eloltotta a cigarettát, és szórakozottan rágyújtott egy másikra.

– A fáraó átka. Eddig is erről beszéltem.

– A fáraó átka?

– Igen. De nem Howard Carter és Lord Carnarvon ügye. Ahhoz semmi közünk. Bár lehet, hogy Tutanhamon fáraóhoz van.

– Tutanhamon fáraóhoz?

– Hozzá éppen lehet. Nem tudom. – Nagyot szívott a pipából. – Nem érdekelnek a sír felfedezésével kapcsolatos

halálesetek. Engem a közelmúlt halálesetei érdekelnek. Tud követni?

Walter nyomorult képet vágott.

– Próbálom, uram.

A tengernagy letette a pipát, és lassan felállt.

– Negyvenhárman haltak meg eddig. Közöttük a lányom.

Lady Pemberton édesanyja.

Walter megdöbbent.

– Ó...

– Negyvenhárom haláleset, főfelügyelő úr. Negyvenhároman haltak meg emiatt a tárgy miatt.

A kék terítővel letakart oszlophoz lépett, és egyetlen mozdulattal lerántotta róla a leplet. Walter figyelt, de a házigazdától egyelőre nem láthatta, mi is rejtőzött a takaró alatt.

A tengernagy akkurátusan összehajtogatta a kék terítőt, aztán félrelépett. Magas, vékony üvegvitrin volt alatta. Benne egy tárgy.

– Emiatt, felügyelő úr!

Walter most először vehette szemügyre az ominózus tárgyat. Felállt, és a vitrinhez lépett, hogy jobban lássa.

A tárgy iszapszürke színű volt. Eltekintve a nagyjából a közepén található jó kabátgombnyi méretű, körülbelül egy centiméter magas kúp alakú, fényes bíbor színű kiemelkedéstől. Formája leginkább egy félbevágott ellipszisre hasonlított. Egy olyan ellipszisre, amely középen mindkét oldalán félkör alakban bemélyedt.

– A formáját nézegeti? – kérdezte a tengernagy. – Mint egy ókori perzsa katona pajzsa. Mindkét oldalán félkör alakú bevágás, hogy a katonának legyen hol kidugnia a lándzsáját.

Walter hümmögött. Találó megjegyzés. De – a pajzs nem teljes.

– Félbe van vágva? – kérdezte.

– Vagy eltörött, vagy szétszedhető egy hullámos törésvonal mentén. Mint valami puzzle darabja. Így is értelmezhető.

– Hol a másik fele?

– Ha van másik fele, az még nem került elő. Senki sem tudja, hol van. Tudtommal senki.

– Mi ez?

Wilmington tengernagy vállat vont.

– Bár tudnám. Senki sem tudja. Az anyagát sem sikerült megállapítani. Talán valami ismeretlen fém. Vagy eleve valami mesterséges anyag.

– Műanyag?

– Lehet, de nem a mi fogalmaink alapján.

Walternek feltűnt, hogy a tárgy az átlátszó üvegvitrin belsőjében is valami átlátszó üvegszerű tokban van.

– Elő lehetne venni?

– Nem! Tilos!

– Miért?

– Tudtommal mindenki meghalt eddig, aki a kezébe fogta. Két-három héttel azután, hogy a tárgy a kezében volt, mindenki elhunyt. Eléggé rettenetes módon.

Walter hátrahőkölt. Hátrébb is lépett.

– Pedig ártatlannak látszik.

– Első látásra valóban annak tűnik. Nekem azonban hátrazottan baljós, veszedelmes dolognak. Talán azért, mert ismerem a történetét.

– Elmondja?

– Egyiptomban találták, a Királyok Völgyében, tizenöt évvel ezelőtt. Mary lányom is részt vett az expedícióban. Egyiptológus volt.

A tengernagy elsápadt, elhallgatott. Walter – attól tartva, hogy összeesik – átkarolta. Egy pillanatig így álltak, utána az admirális elhárító mozdulatot tett, és visszaült a székébe. Walter is letelepedett.

– Bocsásson meg! – folytatta Wilmington. – Senki sem tudta megállapítani a tárgy rendeltetését. A brit expedíció minden fontosabb tagja kézbe vette. A felfedezést a sajtónak

nem jelentették be. Az a szabály, hogy előbb tudományos fórumokon kell publikálni.

Walter kurtán bólintott.

– A jelen lévő egyiptomi régészek, egyiptológusok is vizsgálták. Különbőféle ötletek merültek fel arról, mi is lehet. Mindannyian megállapították, hogy nem teljes. Azt viszont senki sem tudta, hogy a hiányzó rész letört-e, vagy csak elvált ettől. Teljes körű anyagvizsgálatot terveztek. Nagyjából három hét múlva történt a baj. Annyi lehet ennek az átkozott tárgynak a lappangási ideje.

Elhallgatott.

– Mi történt?

– Meghaltak. Mind meghalt. A britek is, az egyiptomiak is. Egyiken sem lehetett segíteni.

– Meghaltak?

– Igen.

– Hogyan?

Az admirális megrázta a fejét.

– Bocsásson meg, de azt nem tudom elmondani. Majd az unokám.

Néhány pillanatig hallgatott, aztán újra összeszedte magát.

– Pánik tört ki a tárgy miatt. Senki sem akart hozzányúlni. Sőt. Az egyiptomiak arra kérték a briteket, hozzák magukkal. Ez már önmagában is példátlan volt, hiszen újabban mindig ragaszkodnak hozzá, hogy az egyiptomi emlékek otthon maradjanak.

– És utána?

– Én küldtem Alexandriába egy fregattot. Itthon elkészítették a tokot, amiben a tárgy most is van. Különleges, törhetetlen üveg. Mikrobák és sugarak sem képesek rajta áthatolni. Ebben érkezett meg Nagy-Britanniába.

Walter a fejét rázta.